



EL MICALET
GALÀCTIC

El fantasma Kasimir

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions de Dani Padrón



bromera

1



Pare orgullós

Era 13 de setembre. El rellotge de la torre de l'ajuntament va tocar dotze vegades: era mitjanit. A aquella hora de la nit, a la ciutat menuda de Kronenburg ja no hi havia ningú pels carrers. Ningú, llevat de Kunibert Karablanca.

Volava de cambra en cambra i, allà on trobava fantismes, els anunciava l'alegre notícia:

–Malvina ha tingut una criatura!

–I quan? –va preguntar Vilma Camafiga, de l'avinguda dels Castanyers núm. 16.

–Ahir de vesprada, poc després de la posta! –va respondre Kunibert.

–Si és així ha nascut amb bona estrella, quina sort per a vosaltres! –va dir Vilma Camafiga.

–Sí, som molt feliços.

–És xiquet o xiqueta? –va preguntar Franz Tovet del carrer de l'Estació núm. 7.

–Un xiquet –va dir Kunibert.

–I com li posareu?

–Encara no hem pensat cap nom. Ens ha vingut tot tan de nou.

–De nou? –es va sorprendre Franz Tovet–. És que no sabíeu que Malvina esperava una criatura?

–Malvina no n'estava segura –va respondre Kunibert–. Ja havia sentit sovint una pressió a la panxa.

–Llavors aquesta vegada deveu tindre una alegria encara més gran –va dir Franz.

–Exacte! –va afirmar Kunibert.

Agathe Poregosa del carrer de la Crema núm. 78 va adoptar una actitud reflexiva.

–No creieu que Malvina encara és massa jove per ser mare? –va preguntar.

–D'ací a quatre mesos farà cent anys –va respondre Kunibert–. I desitjava tant tindre una criatura!

–Jo vaig tindre el primer fill als cent quaranta anys. I tu, Kunibert, només en tens cent deu.

–Cent onze.

–Julius en tenia cent huitanta quan vam tindre el nostre primer fill –va intervindre Agathe–. Així i tot, va dir que encara ens podríem haver esperat unes quantes dècades, abans de tindre una criatura. Tanta responsabilitat sempre acaba sent un maldecap.

–I els vostres pares ja estan informats del feliç



esdeveniment? –va dir Reinhard Rogallós, del carreró de les Mosses núm. 44.

–El meu germà Blasius ha anat a veure'ls –va respondre Kunibert.

–Ha estat un naixement difícil? –va voler saber Eduvigis Llastimosa, del carrer del Correu núm. 12.

–Gens ni miqueta –va dir Kunibert–. Primer Malvina ha hagut d'esternudar tretze vegades, després ha tingut vint-i-sis singlots, després ha hagut de badallar cinquanta-dues vegades i ja li ha eixit la criatura per la boca.

–I tu has estat sempre present i ho has vist tot? –va preguntar Eduvigis.

–Ja ho crec! –va dir Kunibert–. He agafat la mà de Malvina i he comptat amb ella tots els esternuts, els singlots i els badalls.

–I ara qui s'ha quedat amb Malvina i el xiquet? –va preguntar Vanda Voluble del carrer de la Catedral núm. 28.

–Ningú –va dir Kunibert.

–Has deixat Malvina i la criatura sense companyia?

–Sí, per què no?

–Diuen que va per la ciutat un home de la motxilla –va mussitar Vanda.

Kunibert es va espantar.

–Un home de la motxilla?

Els homes de la motxilla odiaven i perseguien els fantismes. Sobretot, es ficaven a les valls dels fan-

tismes. Temps arrere, els fantismes havien posseït tretze valls de fantismes però, llevat de dues o tres, totes havien caigut en mans dels homes de la motxilla, que també havien robat l'*Oda-Hora*, el llibre de família dels fantismes.

Els homes de la motxilla portaven motxilles especials recobertes per dins de tela roja i amb el fons farcit de llavors de cascall. Quan atrapaven un fantisma, el duïen a un lloc remot amb la seua motxilla i el paralitzaven amb unes paraules màgiques, de manera que ja no es podia moure d'aquell lloc.

La tia de Kunibert, Katarina Karablanca, quan era menuda, la va atrapar un home de la motxilla, i no es va poder alliberar fins a l'últim moment. D'això, ja en feia més de dos-cents anys.

–Ara ja no hi ha homes de la motxilla –va dir Kunibert–. Aquest ofici s'ha extingit.

–Jo la veritat és que tampoc he vist l'home de la motxilla en persona –va respondre Vanda–. Però Fredolí Xiuxiueig jura que n'hi ha un.

–Fredolí ja ha escampat sovint molts rumors.

–Siga com siga, jo en el vostre cas aniria amb compte. Kunibert va assentir amb el cap.

–Això farem. I ara he de tornar volant amb Malvina i el xiquet.

Els va desitjar un bon dia i se'n va anar volant.

Pel camí es va parar per collir una rosa roja per a Malvina.

2



No tingues por, dolcet fantisma

A la cambra del carrer dels Til·lers núm. 18, damunt d'una taula vella i gastada hi havia un canelobre rovellat amb tres ciris encesos. Al costat seia en una butaca cansada de viure Malvina Karablanca. Tenia la seua criatura als braços i li cantava:

No tingues por, dolcet fantisma
Tot i que el món sembla un abisme
No hi ha motiu pel pessimisme
El pare ja torna sense nerviosisme

En aquell mateix moment, Kunibert Karablanca va entrar flotant per la claraboia i es va dirigir ràpidament cap a Malvina amb la rosa a la mà.

Kunibert portava un vestit blanc i unes botes de

cordons també blanques. Tenia un cap ben format amb els cabells de color gris platejat i, exactament com les persones, dos braços i dues mans, un tronc i un abdomen, dues cames i dos peus. La seua pell era platejada.

Els ulls de Kunibert tenien una tonalitat violeta i brillaven enmig de la foscor, com els de tots els fanatismes. Tenia unes orelles grans i separades del cap, i el nas lleugerament inclinat cap amunt.

–Per a tu, Malvina –va dir, i li va deixar la rosa davant dels peus.

–Gràcies, Kunibert –va respondre Malvina.

–Com està el nostre fill?

–Ha begut i ara dorm.

–Ha preguntat per mi?

Malvina va somriure.

–Hauria preguntat per tu si ja sabera parlar.

La pell platejada de Malvina estava plena de taquetes daurades, que entre els fantismes s’anomenen pigues d’estreles. Tenia les orelles molt a prop del cap, un nas menudet i recte i uns cabells platejats que li arribaven fins als muscles. Portava un vestit de seda de color rosa, leotards de color blanc i unes sabates blanques amb cordonets.

Kunibert va acostar una cadira a la butaca de Malvina i s’hi va asseure.

–T’has enfadat amb mi? –li va preguntar.

–Per què m’hauria d’haver enfadat? –va dir ella.

–Per deixar-te sola tant de temps.

–El temps m’ha passat d’una bufada. A més, no puc estar enfadada amb tu. Ho saps molt bé.

–Ai, Malvina –va sospirar Kunibert.

Al cap d’uns moments de silenci li va preguntar:

–Vols menjar alguna cosa? Vols que et prepare algun plat amb llum de lluna?

–Moltes gràcies, Kunibert –va respondre Malvina–. Però no tinc gens ni miqueta de gana.

Els fantismes no han de menjar sovint. Només mengen i beuen quan en tenen ganes.

–Desitges alguna altra cosa? –va preguntar Kunibert.

–Sí –va dir ella–. M’agradaria un bressol per al nostre fill.

–Els fills dels fantismes no dormen en arques de fusta, com nosaltres? –va preguntar Kunibert.

–M’agradaria tindre un bressol de veritat per a ell, amb un matalàs, una manta càlida i un coixí tou –va dir Malvina–. Per favor, Kunibert, busca-li un bressol! Segurament que algú te’l pot deixar.

–Deixar? Totes les famílies de fantismes que coneix fan dormir els seus fills en arques de fusta.

–Però el nostre fill és tan minúscul! –va dir Malvina–. En una arca de fusta acabaria perdent-se...

El fill de Malvina i Kunibert era realment minúscul, a penes arribava a la mida d’una mà. Tenia dos peus minúsculs amb cinc dits minúsculs cadascun, dues



mans minúscules amb cinc dits minúsculs cadascuna i unes ungles encara més minúscules, dos braços, dues cames, un tronc i un abdomen, un cap ben format, dos ulls de color d'ambre, un nas minúscul i lleugerament arromangat, dues orelles minúscules i lleugerament separades del cap, una boca minúscula i un rínxol blanc damunt del front.

Malvina va estrényer una miqueta més, al voltant dels seus muscles minúsculs, la bufanda de llana amb què l'havia embolcallat.

–No el podré bressolar amb els braços tota la nit –va dir ella.

–I si el bressole jo?

–Tampoc el podràs bressolar amb els braços tota la nit.

–No –va reconéixer Kunibert.

Va pensar si havia de parlar a Malvina sobre el rumor de l'home de la motxilla. Però no volia fer-li por i, per tant, no li va dir res.

–Serà millor anar-me'n volant ara mateix a buscar un bressol –va dir.

–Kunibert, ets un tresor! –va dir Malvina.